

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2014 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **Gmina W.**

przeciwko **(...) sp. z o.o. we W.**

o zapłatę 9 887,36 zł

postanawia:

I. **postępowanie umorzyć,**

II. **zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.695,- zł (jeden tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt pięć złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,- zł (jeden tysiąc dwieście złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Powód – Gmina W. wniósł o zasądzenie od pozwanego – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. kwoty 9.887,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że wobec wygaśnięcia łączącej strony umowy dzierżawy, pozwany korzysta bez tytułu prawnego z nieruchomości należącej do powoda, w związku z czym zobowiązany jest do uiszczania wynagrodzenia, od którego to obowiązku się uchyla.

Pismem wniesionym w dniu 15 maja 2014r. powód cofnął powództwo co do kwoty 3.930,58 zł domagając się zasądzenia kwoty 6.091,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu, wskazując że przyczyną cofnięcia pozwu jest dokonanie przez pozwanego częściowego zaspokojenia dochodzonego roszczenia w toku sprawy.

Pismem wniesionym w dniu 23 maja 2014r. powód cofnął powództwo co do dalszej kwoty 6.479,94 zł domagając się zasądzenia kwoty 1.801,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu, wskazując że przyczyną cofnięcia pozwu jest dokonanie przez pozwanego częściowego zaspokojenia dochodzonego roszczenia w toku sprawy.

Pismem wniesionym w dniu 3 czerwca 2014r. powód cofnął powództwo co do pozostałej kwoty 1.801,37 zł wraz z odsetkami domagając się zasądzenia kosztów procesu, wskazując że przyczyną cofnięcia pozwu jest dokonanie przez pozwanego zaspokojenia dochodzonego roszczenia w całości w toku sprawy.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd zważył.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że w niniejszej sprawie Sąd nie brał pod uwagę wniosków i twierdzeń pozwanego zawartych w piśmie procesowym z dnia 13 czerwca 2014r. Otóż pozwany, wraz z doręczeniem mu odpisu pozwu i zawiadomienia o terminie rozprawy, został zobowiązany – w trybie przepisu art. 207 § 2 k.p.c. – do złożenia odpowiedzi na pozew w terminie dwutygodniowym, pod rygorem pominięcia spóźnionych twierdzeń i zarzutów (k. 2). Termin do

złożenia odpowiedzi na pozew upłynął dla pozwanego w dniu 3 czerwca 2014r. (k. 36) i w tym terminie odpowiedź na pozew nie została wniesiona. Dopiero w dniu 13 czerwca 2014r. wpłynęło do Sądu, wysłane pocztą elektroniczną, pismo procesowe pozwanego datowane na dzień 13 czerwca 2014r. Pismo to, nie dość że wniesione z uchybieniem przepisu art. 207 § 3 k.p.c., dotknięte było brakami formalnymi (brak podpisu strony lub jej pełnomocnika – art. 126 § 1 pkt 4 k.p.c.) i jako takie nie wywoływało skutków prawnych. Niepodobna byłoby przy tym wzywać pozwanego do uzupełnienia braków formalnych tego pisma lub oczekiwać na jego doręczenie w oryginale, gdyż wiązałoby się to z koniecznością odroczenia rozprawy wyznaczonej na dzień 16 czerwca 2014r. Pozostawałoby to bowiem w sprzeczności z zasadą ekonomiki procesu oraz sprzyjającej jej realizacji instytucji procesowej określonej w art. 207 k.p.c. Skoro bowiem pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew w zakreślonym mu terminie, narażając się tym samym na pominięcie jego twierdzeń i zarzutów, nieporozumieniem byłoby umożliwienie mu złożenia dalszego pisma procesowego, skoro wiązałoby się to z przedłużeniem postępowania w niniejszej sprawie. Nie było przy tym przeszkód, aby pełnomocnik pozwanego stawiał się na rozprawie i przedstawił swoje wnioski oraz stanowisko w sprawie (abstrahując od oceny skuteczności tych twierdzeń w świetle prekluzji z art. 207 k.p.c.). Na marginesie jedynie należy dodać, że oryginał w/ w pisma procesowego powoda wpłynął do Sądu już po zakończeniu rozprawy (w dniu 16 czerwca 201344., o godzinie 13.50).

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a w razie jednoczesnego zrzeczenia się roszczenia – w każdym czasie. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.).

W niniejszej sprawie powód kolejnymi, wnoszonymi przed rozpoczęciem rozprawy, pismami stopniowo ograniczał żądanie pozwu aż do całkowitej rezygnacji z dochodzonego roszczenia. Istotnie suma kwot wymienianych w pismach procesowych powoda jako wartość, od dochodzenia której odstępował, przenosiła wartość przedmiotu sporu wskazaną w pozwie, niemniej jest to wynikiem zaliczania dokonywanych przez pozwanego wpłat, również na naliczone mu odsetki od zaległych należności. Co jednak najistotniejsze, powód ostatecznie całkowicie zrezygnował od dochodzenia w jakiegokolwiek części pierwotnie zgłoszonej pretensji procesowej. Sąd nie znalazł podstaw do uznania dokonanego cofnięcia pozwu za sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzające do obejścia prawa. Co za tym idzie, bez względu na ewentualne stanowisko pozwanego w przedmiocie dochodzonego roszczenia, cofnięcie pozwu wywoływało określone przepisem art. 355 § 1 k.p.c. skutki prawne. Zgodnie z tą regulacją, sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew. Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt I postanowienia.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Cofnięcie pozwu jest zasadniczo równoznaczne z przegraniem sporu, wyjąwszy jednak przypadek, gdy jest to podyktowane faktem spełniania przez pozwanego w toku postępowania świadczenia wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa – co miało miejsce w niniejszej sprawie (**vide**: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013r., sygn. akt IV CZ 8/13, LEX Nr 1318484). Pozew został złożony w dniu 29 kwietnia 2014r. zaś kolejne oświadczenia o cofnięciu pozwu (w częściach), motywowane były faktem uiszczenia przez pozwanego zapłaty części należności dochodzonej pozwem – w toku sprawy. Mimo zatem cofnięcia pozwu, powoda należało uznać za wygrywającego spór w całości. Przysługiwał mu zatem zwrot wszystkich poniesionych kosztów procesu, wynoszących łącznie kwotę 1.695,- zł, w tym: opłata sądowa od pozwu w wysokości 495,- zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokość 1.200,- zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. Nr 2013, poz. 490). Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od ogólnych zasad odpowiedzialności za wynik sprawy określanych w powołanym przepisie art. 98 k.p.c. W tych warunkach orzeczono jak w pkt II postanowienia.